

Sylvia Wingelaar-Regter

Haar moeder.

Een episode uit het leven van de familie Vermeer

Van de schrijver.

Dit boek heb ik gedurende mijn 75e levensjaar geschreven.

Waarom?

Omdat ik al lang speelde met de gedachte tenminste één keer in mijn leven een boek te schrijven.

Ik had het geluk dan mijn echtgenoot mij stimuleerde en hielp met de vormgeving.

Dit boek draag ik met veel liefde aan hem op.

Sylvia

Uitgeverij Het eigen boek

Vleuten - Utrecht

Eerste druk

Copyright 2020 Sylvia Wingelaar-Regter

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslagontwerp: Sylvia en Jan

INHOUD

- 1 Herfst 1966.
- 2 Zussen en broer nemen actie.
- 3 Familie Vermeer.
- 4 Freek en Nel.
- 5 Eerder – Vera en Norbert naar de Morvan.
- 6 Marcel en Simone schakelen politie in.
- 7 De zusjes even samen.
- 8 Een kort bezoek.
- 9 Charlotte naar de Morvan.
- 10 Rechercheur Du Mont loopt vast.
- 11 Nog enkele jaren eerder. Lonneke uit Zeeland.
- 12 Vera voelt zich eenzaam.
- 13 Een aangename verrassing.
- 14 Zorgen.
- 15 Lars schrikt bij thuiskomst.
- 16 Vera lucht haar hart bij Charlotte.
- 17 Lars stelt ultimatum.
- 18 Terug in de Morvan. Herfst 1966
- 19 Stoffelijk overschot naar Nederland.
- 20 Charlotte overlegt met Pierre Du Mont.
- 21 Charlotte heeft nare droom.
- 22 De begrafenis.

- 23 De brief.
- 24 Charlotte gebeten.
- 25 Opnieuw een verontrustend bericht. Max in trauma.
- 26 Charlotte in ziekenhuis.
- 27 Vera.
- 28 Een vluchtige ontmoeting.
- 29 De kennismaking.
- 30 Lonneke terug in de Morvan.
- 31 Pijnlijke ervaringen.
- 32 De wandeling.
- 33 Lonneke vertelt verder.
- 34 Een gruwelijke ontdekking.
- 35 Charlotte krijgt bezoek.
- 36 Margo vindt troost.
- 37 Het plan.
- 38 De vlucht.
- 39 Een warm bad.
- 40 Vera vertelt.
- 41 Waarom Norbert vertrok.
- 42 Terug in het heden.
- 43 De strijd van Charlotte.
- 44 Een positief bericht.
- 45 Opnieuw een brief.

Hoofdstuk 1.

Herfst 1966.

Charlotte Vermeer loopt op een kille mistige ochtend in een klein stadspark. Het is daar nog rustig. Een enkeling laat zijn hond uit, en een paar mannen harken de bladeren bij elkaar die na de herfststorm het park in bruin en grijs hebben omgetoverd.

Op weg naar haar ouderlijk huis heeft ze ervoor gekozen via het park te lopen, om zodoende nog even alleen te zijn met haar gedachten.

Aan het einde van het pad weet ze een bankje en ploft er dankbaar op neer. Hoewel de dag nog maar net is begonnen voelt ze zich doodmoe.

Ook in haar hoofd lijkt alles mistig. Ze kan nauwelijks bevatten wat er gaande is en wat haar de komende tijd allemaal te wachten staat.

Gisteren bereikte haar het vreselijke bericht, dat in Frankrijk de auto van haar ouders Vera en Norbert, grotendeels uitgebrand aan de kant van een stille weg is aangetroffen. Een onderzoek is gestart en vanwege de omvang van de

brand zijn de inzittenden moeilijk te identificeren. De familie is verzocht om zo spoedig mogelijk contact op te nemen met de rechercheur die het onderzoek leidt.

Haar broer Lars en haar zusje Margo zijn onmiddellijk naar hun geboortehuis aan de gracht gegaan.

Charlotte volgt een dag later om met hen het verdriet te delen en te bespreken wat hen te doen staat.

Vaag dringen zich beelden aan haar op over het laatste gesprek dat ze met haar moeder voerde.

Ze herinnert zich dat het eigenlijk meer een monoloog was geweest.

De vooruitzichten van een lange vakantie hadden haar moeder blijkbaar behoorlijk in beslag genomen. Bovendien wist Charlotte, dat het onderwerp dat ze had aangesneden, niet erg favoriet was bij haar en haar moeder.

Een vaag gevoel van spijt dringt zich aan haar op.

Waarom moest ze zo doordrammen?

Waarom niet even uitgesteld wat immers al zolang had moeten wachten?

Er leek altijd wel een rede te zijn om er niet meer over te beginnen.

Enkele jaren geleden, zittend op ditzelfde bankje, deelde haar moeder een geheim met Charlotte. 'Ik hoop dat het niet al te belastend voor je is. En ooit, zo had haar moeder gezegd, zal ik zelf mijn verhaal naar buiten brengen. Alleen ik bepaal waar en wanneer!

Ze keek haar dochter daarbij doordringend in de ogen. 'Dat mag je nooit vergeten!'

Nu, op deze grijze dag, kijkt ze om zich heen en voelt een rilling door haar lijf. Niet alleen omdat het buiten koud is, maar vooral vanwege onbestemde gevoelens die haar bekruipten. Haar keel lijkt te worden dichtgeknepen.

Ze haalt diep adem en loopt dan richting het huis.

Bij de donkergroen geverfde voordeur aangekomen, steekt ze de sleutel in het slot.

Een lange wit marmeren gang staart haar aan en als in een droom loopt ze naar binnen.

Hoofdstuk 2.

Zussen en broer nemen actie.

In de smaakvol ingerichte woonkamer zit haar broer aan een lange notenhouten tafel.

De zon probeert langzaam de mist te verdrijven. Er schijnt een warm grijs licht door de hoge ramen. Overal staan prachtige Engels antieke meubels, en in een van de hoeken staat een kleine zwarte vleugel. Hun vader hield van klassieke muziek en met zekere regelmaat bespeelde hij de piano.

Hij was ook kunstverzamelaar en de veelal moderne kunst voegt iets spannends toe aan het oude statige huis.

Charlotte gaat de kamer binnen en Lars loopt haar met grote passen en gestrekte armen tegemoet. Ze kijken elkaar aan en de ogen van haar broer vullen zich met tranen. Charlotte voelt zich leeg.

‘Margo is nog even in de keuken om wat bloemen te schikken en wat broodjes te smeren.’

Dan neemt hij weer plaats op de stoel vanwaar hij eerder wat naar buiten had zitten staren. Ook hij is nauwelijks in staat om de omvang van het drama te bevatten. Een leeg

koffiekopje en een asbak vol peuken staan voor hem op tafel.

Ook ligt er een groot notitieblok.

Hij heeft alvast het een en ander op papier gezet.

Juist toen Charlotte wilde gaan zitten kwam Margo met de lunch binnen.

Ze is dolblij het vertrouwde gezicht van haar jongere zus te zien. 'Nog even de bloemen halen' roept ze nerveus.

Dat is een must, want hun moeder had de vazen altijd rijkelijk gevuld. Margo geeft alles een plekje en slaat dan haar armen om Charlotte heen.

Charlotte voelt zich als verdoofd maar houdt haar zusje stevig tegen zich aangedrukt.

'Laten we gaan zitten', zegt Lars, 'dan proberen we wat te eten en te praten'.

Charlotte drinkt haar koffie en plukt wat stukjes van een broodje. Ze krijgt geen hap door haar keel.

Aanvankelijk zitten ze wat stilletjes bij elkaar, totdat Lars zegt dat hij alvast het een en ander op een rijtje heeft gezet. Het is geheel vanzelfsprekend dat hij het voortouw neemt. Zo gaat dat sinds hun vader zichtbaar ouder en milder is geworden.

Moeder bemoeide zich al nooit met zaken. Was altijd in de weer om andere mensen te helpen.

Langzamerhand heeft Lars steeds meer zeggenschap naar zich toe getrokken.

Hij gaat rechtop zitten om zijn plannen uiteen te zetten.

Typisch Lars om zo snel mogelijk ter zake te komen, denkt Charlotte.

‘Ik vlieg morgen vroeg naar Frankrijk en huur daar een auto. Vervolgens rijd ik naar het vakantiehuis van onze ouders. Laat in de middag heb ik een afspraak met een rechercheur die belast is met het onderzoek.

Zijn naam schiet me nu even niet te binnen. Komt later wel.

Zodra alles voor zover mogelijk is afgerond keer ik terug naar Nederland.

Het is in eerste instantie niet noodzakelijk dat jullie daarbij aanwezig zijn.

Er zullen op korte termijn de nodige gesprekken gaan plaatsvinden.’

Ze kijken elkaar niet aan. Bang voor de onzekerheid en de emoties.

‘In een nog nader te bepalen aula zullen wij en later ook andere belangstellenden afscheid kunnen nemen.

Aangezien er eerst uitvoerig onderzoek moet worden gedaan, zal de begrafenis en ook andere zaken nog wel even op zich laten wachten.

Er valt straks veel te regelen, dat zal ook jullie wel duidelijk zijn.

Daarom komt er vanmiddag om vier uur iemand van de begrafenisonderneming om alvast het een en ander over de gang van zaken uit te leggen. Dit dus enkel ter informatie! Ook zal er binnenkort een makelaar moeten komen om het huis te taxeren. We kunnen er helaas wel vanuit gaan dat onze beide ouders in die auto zaten en zijn omgekomen.

De notaris zal uiteindelijk het testament voorlezen en daarna kunnen we tot verkoop en verdeling overgaan.'

Alleen het zware tikken van de klok is nog hoorbaar, verder blijft het minutenlang angstaanjagend stil in de kamer.

De zusjes kijken hun broer vol afschuw aan.

Lars draait wat heen en weer op zijn stoel.

Hij begint zich behoorlijk ongemakkelijk te voelen.

'Jullie moeten het tot zover natuurlijk wel met me eens zijn', zegt hij.

Margo, de oudste van de drie kinderen Vermeer, staat op van haar stoel.

Ze slaat hard met haar vlakke hand op de tafel.

Er valt een kopje om en de bruine drab zoekt een weg over de jurk van Charlotte.

Ze kijkt verschrikt van de een naar de ander.

‘Heb jij dan geen enkel respect voor onze ouders’, hijgt Margo.

‘Jazeker, er moet op korte termijn veel worden geregeld.

Maar jij begint zelfs nu al over een makelaar. Hoe durf je!

En wie zegt dat we dit huis gaan verkopen?

Je loopt veel te veel op de zaken vooruit Lars!’

Ze draait zich om, loopt de kamer uit en gooit de deur met een klap achter zich dicht. Ze horen haar huilend tegen een muur aan trappen en toen was het stil.

Margo pakt haar jas, doet een sjaal om haar nek en gaat naar buiten.

Ze hapt naar lucht.

Met driftige stappen loopt ze langs de gracht.

Verdriet en onmacht maken zich van haar meester.

Later kon ze zich niet meer herinneren hoelang ze had gelopen.

In een klein stadspark staat een bankje en daar gaat ze op zitten.

Ze sluit haar ogen en denkt na over het gezin waarin ze is opgegroeid.

Hoofdstuk 3.

Familie Vermeer.

In de jaren dertig werd zij als eerste van de drie kinderen geboren. Later kwam Lars en tenslotte was daar haar zusje Charlotte.

Ze woonden met hun ouders in een grachtenpand net even buiten het centrum.

Dan was er juffrouw de Groot, die verantwoordelijk was voor een groot deel van de huishoudelijke taken en wat naaiwerk.

Ze droeg brave zwarte jurken met grijze bloemetjes en donkere kousen. Bovendien had ze een streng rond brilletje halverwege haar neus.

Aan die neus hing regelmatig een drup maar niemand - behalve hun vader, maar die was er bijna nooit - had het lef om daar iets van te zeggen.

Ze had asgrijs haar, gedraaid in een soort ui die achter in haar nek bungelde.

Zodra de kinderen wat zelfstandiger werden zette haar moeder zich steeds vaker in voor vrijwilligerswerk.

In de stad was daar veel behoefte aan.

Het leven thuis bracht haar allang geen voldoening meer. Ze was blij als ze 's-morgens de voordeur achter zich kon dichttrekken om vervolgens aan het einde van de middag pas weer huiswaarts te gaan.

Via de zusters van liefde bracht ze bezoekjes aan mensen, die om de een of andere rede waren vastgelopen in het leven.

Haar vader was accountant en had een kantoor in de binnenstad.

Door zijn overvolle agenda had hij, tot grote frustratie van haar moeder, weinig tijd voor het gezin.

Naast zijn drukke baan bezocht hij met zijn zoon Lars antiekbeurzen en veilingen. Meestal vlogen ze dan, bij voorkeur aan het einde van een week, naar Engeland of Italië. Lars handelt in antiek en is eigenaar van een paar gerenommeerde zaken in de grote steden.

De welgestelden kregen na de tweede wereldoorlog steeds meer belangstelling voor onder andere prachtige meubels met een verleden.

Hij en zijn vrouw Paula hebben samen een zoon, die ze Paul hebben genoemd.

In de ogen van Margo is zijn vrouw een oppervlakkige losbol die met geld smijt en zich enkel druk maakt over de laatste mode.

De vriendinnen van Paula zijn van hetzelfde kaliber. 's Morgens om een uur of elf zitten ze al aan de sherry.

Waarschijnlijk om de leegte van hun bestaan te verdoezelen.

Haar broer Lars, zo lijkt het, heeft zich erbij neergelegd.

Hij is altijd druk met zaken doen. Heeft andere dingen aan zijn hoofd.

Toch was er ook een tijd dat Paula in therapie was en iedereen, die haar een beetje kende, zag haar vechten voor een beter en gelukkiger leven.

En dan haar zusje Charlotte.

Ze is 32 jaar, woont in een klein huis aan een hofje, niet ver van het grachtenhuis.

Ze is maatschappelijk werkster en dat is haar op het lijf geschreven.

Charlotte is hartelijk en betrokken. Ze heeft een sterk empathisch vermogen. Wel trekt ze zich regelmatig terug van alles en iedereen.

Dat heeft ze keihard nodig, zegt ze, om zich weer op te laden.

Meestal wordt dit door haar omgeving gerespecteerd. Ze heeft geen relatie meer, geen kinderen, maar wel een hond, een zwarte Labrador. Hij luistert naar de naam Max. Ook was ze altijd de grote lieveling van haar moeder. Die twee hadden een speciale band.

Zo af en toe vroeg Margo zich zelfs af of ze iets te verbergen hadden.

Maar tenslotte deed ze die gedachte af als onzin, en ging door met de dingen die haar zoal bezig hielden.

Margo zit nog steeds met gesloten ogen op het bankje en denkt aan haar eigen gezin.

Een gebroken gezin, zoals men dat wel noemt. Ze heeft 2 kinderen, een tweeling, die sinds kort, net zoals hun neef Paul, in het buitenland studeren.

Zelf is ze al jaren werkzaam in de gevangenis.

Een niet alledaagse omgeving met mensen die min of meer vervreemd zijn van de maatschappij.

Soms angstaanjagend, soms hartverscheurend.

Al met al een baan die haar veel voldoening schenkt en waar ze zich volledig voor inzet.

Ze mijmert verder en vraagt zich hardop af:

‘Gek eigenlijk, dat ik me dit nooit eerder heb afgevraagd.

Kijk ik nu terug op fijne jeugdjaren, een gelukkig gezin?
Waren we gelukkig, of leefden we in dat grote huis voornamelijk langs elkaar heen?’

Haar ogen zijn nog steeds gesloten. Ze voelt zich ellendig en verlaten.

Heel even verlangt ze naar haar ex-man. De vader van haar kinderen.

‘Waarom neemt het leven soms zo’n pijnlijke wending?’

Terwijl ze opstaat denkt ze aan Charlotte.

Ze wil met haar praten over al wat was en nooit meer terugkomt.

Het bankje laat ze achter zich en loopt in de schemering van de namiddag terug naar het huis aan de gracht.

Hoofdstuk 4.

Freek en Nel.

Thuisgekomen ziet ze alleen Lars in de woonkamer.

Een glas met whisky in zijn hand.

Aan zijn ogen en aan zijn hele houding kan Margo zien dat het niet zijn eerste glas is.

Hij kijkt zijn oudste zusje wat glazig aan en zegt dat Charlotte naar huis is gegaan.

‘Ze moest nodig haar hond gaan verzorgen. Morgenochtend neemt ze contact op met haar werkgever en zal ze haar afspraken voor de komende tijd afzeggen. Daarna komt ze hierheen’.

Margo heeft geen zin om in de woonkamer bij haar broer te blijven. Ze vraagt hem hoe laat en met welke maatschappij hij morgen vliegt. Ze begint te geeuwen. Hoewel het nog vroeg is, voelt ze zich door alle emoties doodmoe.

‘Ik ga naar de logeerkamer en schrijf een paar brieven.

Daarna zal ik proberen wat te slapen.

Welterusten Lars.’

Terwijl ze naar de deur loopt kijkt ze nog even schuin naar de papieren van de begrafenisondernemer.

Dan is ze opnieuw alleen met haar gedachten.

Charlotte zit, nadat ze Max heeft verzorgd, op de bank in haar kleine gezellige woonkamer.

De hond ligt aan haar voeten. Hij lijkt te voelen dat ze verdrietig is.

Hoewel hij graag haar aandacht opeist door te spelen, legt hij nu met een diepe zucht berustend zijn kop op haar schoot. Starend in het niets aait Charlotte hem over zijn dikke vacht.

Max is een leuke en trouwe hond waar ze veel mee wandelt en speelt.

Maar vandaag niet. Vandaag is immers alles anders.

Ze schenkt zichzelf nog maar eens een glas wijn in.

Aan eten wil ze nu even niet denken.

De bel gaat. Ze kijkt door het kamerraam en ziet haar buurvrouw Nel staan.

Aan bezoek heeft ze op dit moment geen behoefte.

Ze opent de voordeur en houdt die op een kier.

‘Vanavond niet Nel.

Er is iets vreselijks gebeurd met mijn ouders, maar meer kan en wil ik er nu nog niet over zeggen.’

Geschrokken kijkt Nel naar het witte gezichtje van haar buurvrouw.

‘Natuurlijk laat ik je nu met rust Charlotje.

Maar, denk er wel aan, dat Freek en ik er altijd voor je willen zijn.’

‘Dank je Nel, en doe de groeten aan Freek. Ik laat wel weer wat van me horen.’

Eenmaal terug in de woonkamer is Charlotte met haar gedachten bij de mensen die al jaren naast haar wonen.

Een echtpaar zonder kinderen. Altijd vriendelijk en behulpzaam. Nadat ze voldoende hadden gespaard en eindeloos plannen hadden gemaakt kochten ze een camper.

Ze hadden zich uitermate goed voorbereid want ze wilden een wereldreis gaan maken en ongeveer een jaar wegblij-

ven. Na twee maanden waren ze terug. Freek was ziek geworden van heimwee. De camper staat nu in een garage bij vrienden. Ze kunnen er nog geen afstand van doen.

Charlotte besluit om naar bed te gaan. Morgen is het hoe dan ook weer een zware dag.

Snel laat ze Max nog even uit, legt haar kleding op een stoel, en duikt zonder te douchen onder haar warme wollen deken.

Ze valt in een diepe droomloze slaap. En Max, die doet iets wat normaal verboden is. Hij gaat op het kleed naast haar bed liggen.

Vandaag is immers alles anders. Dus ook voor Max!

Met opnieuw een diepe zucht strekt hij zijn lijf en zo ligt hij te waken en te slapen, heel dichtbij het vrouwtje waar hij zoveel van houdt.

De volgende morgen wordt Charlotte gewekt door een natte neus en een hondentong.

‘Jij ook goede morgen Max. Ga nog maar even af.’

Het drama wat zich afspeelt binnen haar familie komt in al zijn hevigheid weer bij haar binnen.

Eerst een paar dingen op een rijtje zetten denkt ze.